

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 405/08-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. Č., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 138/08 a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 135/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2008 doručená sťažnosť Ing. D. Č., M.(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu

v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 138/08 a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 135/07.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na okresnom súde prebieha konanie v právnej veci žalobcu H., s. r. o., M., proti sťažovateľovi ako žalovanému o zaplatenie sumy 79 686 Sk s prísl.

Podľa sťažovateľa *„Bez preukázania nielen, aktívnej ale aj pasívnej legitimacy, ktorú sme v konaní od samého začiatku namietali a počas priebehu konania viac krát, orgán súdnej moci bojkotoval naše návrhy na zamietnutie žaloby“*.

Sťažovateľ uvádza, že v sťažnosti z 13. júna 2008 adresovanej predsedovi okresného súdu *„sme vytýkali... neexistenciu v ad hoc právneho vzťahu. Poukazovali sme na ustanovenia §§-ov 103, §79 a 101, § 132, § 205 ods. 2, pís. b, § 104 a § 111 OSP, teda na rozsah v akom sa domáhame svojho práva.*

Exemplifikatívne sme poukázali na rozhodnutia Ústavného súdu a ich aplikáciu per analogiám. Nestačí, podľa čl. 48(2) Ústavy, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. II. ÚS 64/99, I. ÚS 98/99, I. ÚS 10/98).

Za konanie súdu, ktoré smeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania, však nemožno považovať zisťovanie takých skutočností, ktoré v konečnom dôsledku nie sú použiteľné na zákonné a spravodlivé rozhodnutie o veci samej napr. II. ÚS 12/2000.

V danom prípade súd odročil pojednávanie na neurčito za účelom vykonať už druhý znalecký posudok, lebo jeden sme predložili ako žalovaná strana na preukázanie nášho tvrdenia. Žalobca svoje tvrdenie ničím relevantným nepodložil.

Na našu sťažnosť sme dostali odpoveď z OS MI zo dňa 26. 6. 2008. Nakoľko odpoveď bola iba sentenciou na našu sťažnosť, preto sme dňa 9. 6. 08 požiadali predsedu KS KE o jej prešetrenie... No v odpovedí zo dňa 5. 9. 2008 sme sa dozvedeli, že k nášmu subjektívnemu hodnoteniu procesných úkonov súdu sa nevyjadruje. A naša sťažnosť odpoveďou predsedu OS MI bola riadne vybavená v súlade so zákonom.“

Podľa sťažovateľa „Orgán súdnej správy opakovane nekonal v zmysle § 64 zák. o súdoch, keď sa vyhol odpovedi na skutočnosti brojace práve proti zaujatosti a prietahom v tomto konaní...

Citovanou sťažnosťou na OS sme namietali nielen prietahy v konaní súdu, ale aj nestrannosť a nezávislosť sudcu.“.

Podľa sťažovateľa ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) „boli nesprávnou činnosťou súdu aplikované a vykladané z hľadiska vzťahu sudcu k veci...

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie...

Nadriadený súd, ktorý na základe sťažnosti účastníka rozhoduje o námietke zaujatosti zákonného sudcu v konaní, je povinný pri skúmaní subjektívnej aj objektívnej nestrannosti zákonného sudcu vziať do úvahy aj vyjadrenia zákonného sudcu v relevantných spisoch.

Opačný postup nadriadeného súdu môže mať za následok porušenie základného práva účastníka konania (sťažovateľa) zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

KS KE vo svojej odpovedi sa vôbec nevyjadruje čo zistil zo súdneho spisu.“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. D. Č. na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 138/08 porušené bolo.

2. Krajskému súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. Spr. 138/08 prikazuje aby vo veci sp. zn. Spr 138/08 znovu konal a rozhodol

3. Základné právo Ing. D. Č. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 20C 135/2007 porušené bolo.

4. Okresnému súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 20C 135/2007 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

4. Krajský súd v Košiciach a Okresný súd v Michalovciach spoločne a nerozdielne sú povinné uhradiť trovy právneho zastúpenia Ing. D. Č. na účet advokáta JUDr. M. K., Advokátska kancelária, M., vo výške 7.938,-Sk (slovom sedemtisícdeväťstotridsaťosem slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 138/08, ako aj základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom sp. zn. 20 C 135/07.

Z argumentácie sťažovateľa uvedenej v sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že

- okresný súd nerozhodol o zamietnutí žaloby na základe návrhu sťažovateľa, aj keď nebola preukázaná aktívna ani pasívna legitímácia účastníkov konania,

- okresný súd odročil pojednávanie na neurčito za účelom vykonať už druhý znalecký posudok napriek tomu, že sťažovateľ už jeden znalecký posudok predložil,

- krajský súd ako orgán súdnej správy opakovane nekonal v zmysle § 64 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“), keď sa vyhol odpovedi na skutočnosti brojace proti zaujatosti a pried'ahom v konaní,

- nesprávnou aplikáciou ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 135/07

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných pried'ahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Zo súdneho spisu, ktorý si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu, vyplýva, že konanie vo veci žaloby proti sťažovateľovi začalo okresným súdom 23. júla 2007. Okresný súd 18. septembra 2007 nariadil pojednávanie na 25. október 2007. Právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu 24. septembra 2007 žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávania, preto okresný súd 16. októbra 2007 odročil pojednávanie na 22. november 2007. Na pojednávanie 22. novembra 2007 sa nedostavil sťažovateľ bez toho, aby svoju neprítomnosť ospravedlnil včas a vážnymi

okolnosťami. Pojednávane sa konalo v neprítomnosti sťažovateľa a bolo odročené na 31. január 2008 za účelom predvolania sťažovateľa. Ani na pojednávanie konané 31. januára 2008 sa sťažovateľ bez riadneho a včasného ospravedlnenia nedostavil. Pojednávane bolo odročené na 15. máj 2008 za účelom predvolania žalobcu a žalovaného. Účastníkom konania bola uložená povinnosť oznámiť v lehote 10 dní návrhy na vykonanie dokazovania. Žalobca podaním zo 7. mája 2008 navrhol vypočuť svedkov a vykonať znalecké dokazovanie. Pojednávane konané 15. mája 2008 bolo odročené za účelom predvolania svedkov na 12. jún 2008. Dňa 12. júna 2008 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom, aby *„účastníci konania v lehote 10 dní oznámili súdu otázky, ktoré žiadajú aby boli prípadným nariadením znaleckého dokazovania zodpovedané“*.

Okresný súd podľa sťažovateľa porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov tým, že odročil pojednávanie na neurčito za účelom vykonať už druhý znalecký posudok napriek tomu, že sťažovateľ už jeden znalecký posudok predložil.

Podľa § 120 ods. 1 OSP sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktorý z označených dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vyplýva procesná dôkazná povinnosť účastníkov konania, teda povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie svojich tvrdení. Nesplnenie dôkaznej povinnosti v sporovom konaní môže mať za následok procesnú zodpovednosť, ktorá sa navonok prejaví zamietnutím žaloby.

Účastník konania H., s. r. o., M., využil svoje procesné právo a povinnosť a za účelom preukázania svojich tvrdení navrhol ako dôkaz znalecké dokazovanie. Rovnaké právo a povinnosť využil aj sťažovateľ, ktorý znalecký posudok tiež predložil.

Súd je povinný sa s návrhom na vykonanie dôkazu vysporiadať a vykonať ho, ak ho uzná za právne relevantný. Nevykonanie dôkazu musí súd odôvodniť.

Pojednávanie konané 12. júna 2008 odročil okresný súd na neurčito s tým, aby mu účastníci konania v lehote 10 dní oznámili otázky, ktoré žiadajú, aby boli prípadným

nariadením znaleckého dokazovania zodpovedané. Účelom odročenia pojednávania bolo vydanie rozhodnutia o procesných úkonoch účastníka konania, resp. vykonanie úkonov s nimi súvisiacich. Sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní 17. júna 2008, teda len 5 dní po odročení pojednávania.

Ústavný súd sa v tejto súvislosti odvoláva na svoju judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že za neodstránenie stavu právnej neistoty v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníka konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takom prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (II. ÚS 52/99).

Okresný súd podľa sťažovateľa porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov aj tým, že nerozhodol o zamietnutí žaloby na základe jeho návrhu, aj keď nebola preukázaná aktívna ani pasívna legitímácia účastníkov konania.

Vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prerokúvanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, ktorý je predmetom konania. O aktívnej vecnej legitímácii možno hovoriť u navrhovateľa a o pasívnej vecnej legitímácii u odporcu v sporovom konaní. Súd je povinný zisťovať, či u navrhovateľa a odporcu je daná vecná legitímácia. Ak súd zistí, že navrhovateľ alebo odporca nie sú vecne legitimovaní meritórnym rozhodnutím, návrh zamietne. Takéto rozhodnutie však súd nemôže urobiť iba na základe jednostranného vyhlásenia sťažovateľa.

Ústavný súd po preštudovaní spisu sp. zn. 20 C 135/07 konštatuje, že okresný súd vo veci koná plynulo a že zo strany okresného súdu nezistil činnosť, ktorá by bola neefektívna a nesmerovala k zisťovaniu iných skutočností, ako tých, ktoré sú použiteľné na zákonné a spravodlivé rozhodnutie o veci samej.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 331/04).

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 138/08

Sťažovateľ podal 17. júna 2008 predsedovi okresného súdu sťažnosť na postup súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 135/07, ktorá smerovala proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov a z ktorej zároveň vyplývala námietka zaujatosti proti zákonnému sudcovi. Predseda okresného súdu vybavil sťažnosť listom sp. zn. Spr 32/08 z 26. júna 2008. Sťažovateľ nebol s vybavením sťažnosti predsedom okresného súdu spokojný, a preto v zmysle § 67 ods. 1 zákona o súdoch podaním z 9. júla 2008 požiadal predsedu krajského súdu o prešetrenie vybavenia sťažnosti.

Žiadosť sťažovateľa o prešetrenie vybavenia sťažnosti vybavil predseda krajského súdu listom sp. zn. Spr 138/08 z 5. septembra 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Po vykonanom šetrení konštatujeme, že Vaša sťažnosť bola odpoveďou predsedu Okresného súdu Michalovce zo dňa 26. 6. 2008 Spr 32/2008 riadne vybavená, v súlade so zákonom č. 757/2004 Z. z.

V konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod č. k. 20 C 135/2007 nedošlo zo strany okresného súdu k zavineným prietáhom. V tejto súvislosti Vaša sťažnosť konkrétne údaje ani neobsahovala.

K Vášmu subjektívnemu hodnoteniu procesných úkonov sa nevyjadrujeme.“

Ústavný súd považoval za potrebné venovať pozornosť predovšetkým namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným všeobecným súdom a vychádzal pritom zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy predstavuje primárne východisko pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a na základe toho ho možno považovať aj za základ ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy

(čl. 46 až 50 ústavy). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa základného práva podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. IV. ÚS 142/07, IV. ÚS 165/07).

K problematike práva na spravodlivý proces treba uviesť, že okrem prístupu k súdu sa čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita konania, inak povedané, spravodlivý proces.

Podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch sťažnosť na postup súdu môže podať účastník konania alebo strana v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva.

Podľa § 63 zákona o súdoch sťažnosti vybavuje predseda príslušného súdu, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Sťažnosti na predsedu súdu vybavuje predseda súdu vyššieho stupňa.

Podľa § 64 zákona o súdoch účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní alebo porušené zásady dôstojnosti súdneho konania, a odstránenie zistených nedostatkov (ods. 1). Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti. Ak je to na riadne vybavenie sťažnosti potrebné, vypočuje sa sťažovateľ a vyjadria sa k nej osoby, proti ktorým sťažnosť smeruje, alebo ďalšie osoby, ktoré môžu pomôcť pri prešetrení sťažnosti (ods. 2). Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, a ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky (ods. 3).

Podľa § 65 zákona o súdoch sťažnosť musí byť vybavená do 30 dní odo dňa jej doručenia orgánu príslušnému na jej vybavenie (ods. 1). Ak lehotu podľa odseku 1 nemožno dodržať z dôvodu nemožnosti zabezpečenia podkladov na riadne vybavenie sťažnosti alebo v prípadoch náročných na prešetrenie, možno lehotu uvedenú v odseku 1 predĺžiť; sťažnosť

však musí byť vybavená najneskôr do troch mesiacov odo dňa jej doručenia orgánu príslušnému na jej vybavenie. O každom predĺžení lehoty na vybavenie sťažnosti a o dôvodoch predĺženia je orgán vybavujúci sťažnosť povinný písomne upovedomiť sťažovateľa bez zbytočného odkladu v rámci lehoty podľa odseku 1 (ods. 2).

Podľa § 66 zákona o súdoch o spôsobe vybavenia sťažnosti a prijatých opatreniach na odstránenie zistených nedostatkov musí byť sťažovateľ upovedomený písomne. To neplatí, ak sťažovateľ na písomnom upovedomení netrvá alebo ak sťažovateľ zomrel, stal sa nezvestným alebo je pre trvalý pobyt v cudzine nedosiahnuteľný.

Ak je sťažovateľ toho názoru, že sťažnosť, ktorú podal na príslušnom orgáne súdu, nebola ním riadne vybavená, môže podľa § 67 ods. 1 zákona o súdoch požiadať do 30 dní od doručenia odpovede, s ktorou nie je spokojný,

a) predsedu krajského súdu o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu,

b) predsedu Vyššieho vojenského súdu o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom vojenského obvodového súdu,

c) ministerstvo o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom krajského súdu, predsedom Špeciálneho súdu a predsedom Vyššieho vojenského súdu.

Podľa § 67 ods. 2 zákona o súdoch sa na prešetrenie vybavenia sťažnosti primerane použijú ustanovenia tohto zákona o vybavovaní sťažností.

Podľa § 68 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, použije sa na vybavovanie sťažností osobitný zákon, ktorým je zákon č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach.

Z obsahu napadnutej odpovede označeného subjektu vyplýva, že ten zvoleným spôsobom riadne odôvodnil a vybavil sťažovateľovu sťažnosť v súlade s platnými právnymi predpismi.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými postupmi označeného porušovateľa a možným porušením sťažovateľom uvádzaného základného práva.

Skutočnosť, že sťažovateľ s uvedeným postupom nesúhlasí, nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti názoru alebo svojvôli v postupe označeného subjektu. Nespokojnosť sťažovateľa s obsahom odpovede dotknutého subjektu nie je dôkazom o jeho neústavnosti.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní v senáte odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd ešte poznamenáva, že ďalším dôvodom odmietnutia sťažnosti je jej neprípustnosť (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), pretože sťažovateľ nevyužil možnosť nápravy ňou tvrdeného protiprávneho stavu postupom ustanoveným § 67 ods. 1 písm. c) zákona o súdoch, t. j. nepožiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti predsedom krajského súdu.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2008